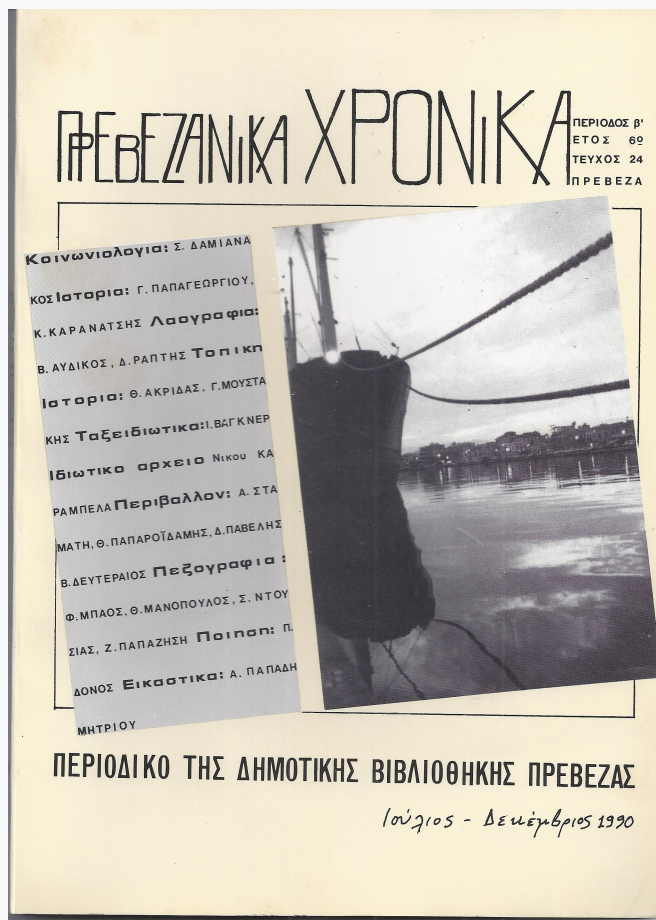

Πρεβεζάνικα Χρονικά

Αρ. 24 (1990)

ΠΡΕΒΕΖΑΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ, 24 (1990)

Ο Φάρος

Φώτης Μπάος

doi: [10.12681/prch.41347](https://doi.org/10.12681/prch.41347)

Copyright © 2025, Φώτης Μπάος

Άδεια χρήσης [Creative Commons Αναφορά 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Μπάος Φ. (2025). Ο Φάρος. *Πρεβεζάνικα Χρονικά*, (24), 151–153. <https://doi.org/10.12681/prch.41347>

Φώτης Μπάος

Ο φάρος

Ο Μήλιος πλησίασε πιο κοντά στη θάλασσα. Έβγαλε τα παπούτσια του με μια αποφασιστική κίνηση και, γυρίζοντας προς το μέρος μου, με κοίταξε ερωτηματικά. Υπήρχε κάτι στις κινήσεις του, μια σιγουριά που τσάκιζε, μια αίσθηση ανεξέλεγκτης υπεροχής που γέμιζε ασφυκτικά τον αέρα γύρω μας κι έκανε τον καυτό ήλιο του μεσημεριού ακόμη πιο ανυπόφορο. Η καρδιά μου βρόντηξε δυνατά, κάνοντας ένα σλάλομ. Και για μια στιγμή νόμισα ότι κι εκείνος θ' άκουγε το χτύπο της. Το παιχνίδι είχε αρχίσει να κοντραίνει. Η μπλόφα μου, για πρώτη φορά, δεν είχε αποτέλεσμα. Ήμουν στριμωγμένος για τα καλά. Ο αφιλότιμος, ήξερε καλά τη δουλειά του. Σφυρίζοντας αδιάφορα κάποιον παρανοϊκό σκοπό, βάλθηκε να βγάλει το παντελόνι του, ύστερα το πουκάμισό του, με άψογα μελετημένες κινήσεις και χωρίς να βιάζεται. Ήταν φανερό, πως δεν τον είχε φοβίσει η ηλίθια πρότασή μου να κολυμπήσουμε μέχρι το φάρο. Αντίθετα, ξέροντάς με καλά, έκανε ακριβώς απρόβλεπτη κίνηση και ενέδωσε. Δεν αρνήθηκε, ο παράφρων. Είπε ναι, το άθλιο υποκείμενο. Ο παλιοφαντασμένος. Στεκόταν απέναντί μου μ' ένα μαγιώ αλλά Τζων Βαϊσμούλερ. Ο ήλιος έκαιγε, Ιούλιος του '58, κάτω από την Πυροσβεστική, στο περίφημο «Κοντρί». Έβγαλα τα ρούχα μου με την ίδια, τουλάχιστον, αυτοπεποίθηση και, μένοντας με το μαγιώ μου κι εγώ, κάτι μεταξύ ... ποδοσφαιρικού σορτς, στραπωτικής σκελαίας και Τζέρυ Λιούις στις φόρμες του, τίναξα τα ανύπαρκτα ... ατίθασσα μαλλιά μου από το «αμερικάνικα» κουρεμένο κεφάλι μου, με μια κίνηση που είχα μελετήσει τόσο καλά στις ταινίες του Έρολ Φλυν. Μετά είπα με σωστή δόση ειρωνίας:

- Λοιπόν, μικρέ, είσαι για το φάρο ή θα πάμε μέχρι το Κοντρί;

Ο φίλος μου στράβωσε το κεφάλι του μέχρι παρεξηγήσεως, με κοίταξε λοξά, λίγο ο ήλιος που τον στράβωνε, λίγο ο θυμός που τον κυρίευε, και σχεδόν ούρλιαξε:

- Μα τί λες τώρα, Φώτη; Ποιό Κοντρί; Είσαι να πέσουμε; Ναι ή όχι; Ή μήπως μετάνοιωσες;

- Όχι, όχι. Είμαι έτοιμος. Πέφτουμε, είπα, με φωνή που δεν αναγνώριζα πια.

Βουτήξαμε χωρίς να πούμε τίποτε άλλο. Μόνο κολυμπούσαμε με μεγάλες απλωτές. Πέρα, μακριά, στο βάθος σχεδόν του ορίζοντα, απέναντι από τις Αγκουλήθρες, ο φάρος, το τέλος των προσπαθειών μας, η Ιθάκη... Το νερό ανποστεκόταν με πεί-

σμα στις απεγνωσμένες μου προσπάθειες, απίστευτα βαρύ, εχθρικό, με τα τέρατα του βυθού έτοιμα να μας κατασπαράξουν, με τον Γκοτζίλα να ενεδρεύει, έτοιμος να επωφεληθεί. Τα χέρια μας ανεβοκατέβαιναν μ' έναν αλλοπαρμένο, μυστηριακό, διονυσιακό ρυθμό, ενώ τα σπηλαιώδη αγκομαχτιά μας επένδυαν μουσικά τις στιγμές. Οι ανάσες μας, όσο πέρανε η ώρα, γίνονταν όλο και πιο βαριές, η κούραση άρχισε σιγά-σιγά και ύπουλα να μας κυριεύει, τα μάτια άρχισαν να τσούζουν από το αλάτι, ενώ από το μυαλό μου περνούσαν σαν κινηματογραφική ταινία ασπρόμαυρες σκηνές από την ασπρόμαυρη ζωή μας.

Ίσως να πνιγόμαστε, ίσως να γινόμαστε ήρωες. Έτσι κι αλλιώς το σενάριο ήταν γραμμένο από πριν κι εμείς απλά, κομπάρσοι θλιβεροί μέχρι στιγμής, παίζαμε τους προκαθορισμένους ρόλους ...

Κοιτούσα με την άκρη του μαπού μου το Μήλιο. Κολυμπούσε μ' έναν πανικό στις κινήσεις του. Έδινε, θαρρείς, τη μάχη της ζωής του. Ή θα νικούσε ή θα πέθαινε. Το άσχημο ήταν ότι το ίδιο ακριβώς ίσχυε και για μένα. Για δωδεκάχρονοι ήμαστε πολύ πεισματάρηδες και το άσχημο ήταν ότι μεταξύ μας υπήρχε πάντα μια ανταγωνιστική τάση, είτε διεκδικώντας την υπαρχηγία στη «συμμορία» είτε γράφοντας εναλλάξ το «μυθιστόρημα των δύο». Ή τότε που βούτηξα στην παραλία της Πρέβεζας, απέναντι από το παλιό Μονοπόλιο, για να βγάλω το τάληρο του στοιχήματος και κόντεψαν να μου σπάσουν τα τύμπανα των αυτών μου από το μεγάλο βάθος ...

Κολυπούσαμε δίπλα-δίπλα, σαν μανιακοί, έτοιμοι να σπάσουμε, να τα παρατήσουμε, φτάνει την κίνηση να την έκανε ο άλλος. Προπαντός το πρεστίζ. Τρομάρα μας! Θερμοπαρακαλούσα μέσα μου να γίνει κάτι και να τελειώσει αυτός ο εφιάλτης, να συμβεί κάτι αναπάντεχο και να τα παρατήσει, λέει, ο άλλος. Όπως στις ταινίες νικάει πάντα ο «καλός»: ο Γιώργος Θαλάσσης, ο Ζορρό, ο Ταρζάν, ο Σεβάκ, ο Σούπερμαν, ο Γκάρυ Κούπερ, ο Μίκυ ...

Δίπλα μας, ένας αποσβολωμένος ψαράς με τη βάρκα του, παρατηρούσε έκπληκτος να περνάμε κοντά και ν' απομακρυνόμαστε, μέσα σε μια πανδαισία παφλασμών, προφανώς μαζί με τα ψάρια που σκόπευε να πιάσει. Ήδη περνούσαμε απέναντι από τις Αγκουλήθρες, το παλιό λιμάνι της ηρωικής περιόδου, και του ακόμη πιο ηρωικού «Γλάρου», του πλοίου που μας πήγαινε Πειραιά, Πάτρα, εφόσον βέβαια είχες φροντίσει να εφοδιαστείς με επάρκεια καρτοσακκουλών για εμετό. Κάπου εκεί, απέναντι, υπήρχε στο βυθό, ένα ναυαγισμένο πλοίο, που κατά μία εκδοχή είχε βυθιστεί στο δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο και κατά μία άλλη, λιγότερο ηρωική, ήταν ο «Γλάρος» στο τελευ-

ταίο του ταξίδι. Εμείς οι πτοικρικάδες πιστεύαμε ακράδαντα ότι ήταν ο Τιτανικός ...

Φτάναμε πια στο τέλος. Εκατό περίπου μέτρα μπροστά μας ο φάρος. Εχθρικός, μυστηριώδης, αφιλόξενος. Είμαστε στο σημείο-καμπί. Στο όριο. Στα σύνορα των δυνατοτήτων μας. Κανείς, στην ηλικία μας, δεν είχε αγγίξει αυτά τα όρια. Ήμασταν οι πρώτοι που τα κατάφεραν. Ήμασταν υπερήφανοι γι' αυτό. Κυρίως, όμως, ήμασταν εξουθενωμένοι. Τα τελευταία εκατό μέτρα μου φαίνονταν ατελείωτα. Διαστημικά έτη φωτός. Κι εκεί, λίγο πέρα, ο μακρινός πλανήτης «FAROS», χαμένος στο διάστημα, ανεξερεύνητος, με ποιός ξέρει τί μυστήρια όντα να τον κατοικούν ...

Γαντζωθήκαμε επάνω του, έτοιμοι να ξεψυχήσουμε, χωρίς διάθεση ούτε να χαμογελάσουμε, ούτε να κοπαχτούμε, τίποτε. Μόνο κραπούμαστε σφιχτά πάνω στο γεμάτο ακινούς κουφάρι του χαμένου στο διάστημα αστεροειδούς, ναυαγοί στο υπέροχο μέλλον, ψόφιοι από μια χωρίς προηγούμενο κούραση, μα ευτυχισμένοι, σχεδόν, που δε χάσαμε, για μια ακόμη φορά. Πέρασε μία ώρα, δύο, ποιός ξέρει, ο χρόνος είχε σταματήσει, με μας ξαπλωμένους, «νεκρούς». Ποιά η διαφορά, αναρωτόμουν, ενώ δίπλα μου ο φίλος μου, με κατακόκινα από το αλάτι μάτια, υποδυόταν έξοχα το πώμα ενός ναυαγού.

Η επιστροφή ήταν ήσυχη, χωρίς πάθος, με την ηρεμία της δικαίωσης να λάμπει στα παιδικά μας μάτια. Είχαμε νικήσει. Και οι δύο. Η στιγμή που θα αναδείκνυε, επιτέλους, το νικητή απομακρυνόταν πάλι στο μακρινό μέλλον. Ποιός ξέρει, ίσως σε τίποτε σελίδες κάποιου «χειροποίητου βιβλίου», σε κάποιο «θεατρικό» ρόλο από τις αυτοσχέδιες παραστάσεις μας, σε κάποιο αγώνα πάλης, σε κάποια εξερεύνηση, ίσως ...

Η θαλάσσια κελώνα που αργά-αργά και μεγαλόπρεπα πέρασε κάτω από τα πόδια μας και απομακρύνθηκε άκακη και ειρηνική, προς στιγμή μας φόβισε αλλά γρήγορα το ξεπεράσαμε κολυμπώντας σε στυλ «σανίδα», για να ξεκουραζόμαστε. Δεν μπορώ να πάρω όρκο, αλλά μου φάνηκε πως η κελώνα φεύγοντας μου έβγαλε τη γλώσσα κοροΐδευτικά. Διάβολε, αυτό θα μπορούσε, κανονικά, να θεωρηθεί πρόκληση για αγώνα ...

Στο προηγούμενο τεύχος δεν μπορέσαμε να αποφύγουμε κάποια λάθη, που κατέστησαν προβληματική την ανάγνωση των κειμένων. Ζητάμε γι' αυτό συγγνώμη από τους εκλεκτούς μας συνεργάτες.